

FUZÛLÎ'NİN “MENİ CÂNDAN USANDIRDI” MUSAMMAT GAZELİNE TAHMİS

Necibe Taşkın Çetinkaya

O insafsız şirin dilber figân etsem de kanmaz mı
Akar giryem olur cûybar varıp ırmakta yunmaz mı
Vuruldu okla kalbimden akan kandan boyanmaz mı
Meni candan usandırdı cefâdan yâr usanmaz mı
Felekler yandı âhımdan murâdım şem'i yanmaz mı

Ezel ervahta sen yoksan, emekler hep olur yeksan
Bidâr mecnun deyip varsan, kolum yastık yapıp yatsan
Kederlerden susar lîsan, yakarmaktan heder insan
Kamû bîmârına cânân, devâyı dert eder ihsan
Niçün kılmaz bana derman, beni bîmâr sanmaz mı

Kaderden sanma tuğyânım, benim kalbimle isyânım
Geçer aylar kurur aynım, biter mahşerde nisyânım
Görür ahvâli Süphan'ım, içimden dertli üryânım
Şeb-i hicran yanar cânım, döker kan çeşm-i giryânım
Uyarır halkı efgânım, kara bahtım uyanmaz mı

Ne yaptım ben hilâl ebrû, bi-rahm dildâr edersin sû
Nazından şekvayım hoşbû , senin bitmez cefan yordu
Kurur lebler demez yâ hû! gelip bûs etmeden meh-ru
Gül-i ruhsâruna karşı, gözümden kanlı akar su
Habîm fasl-ı güldür bu ,akar sular bulanmaz mı

Hezâr feryad figan gülden, muhal sevdam bilir gülşen
Bu emsalsiz büyük aşktan, bütün âlem haberdar şen
Elemlerden figâr şol ten, umursuzsun sürer neşen
Gamım pinhan tutardum ben,dediler yâre kıl rûşen
Desem ol bî-vefâ bilmem, inanurmu inanmaz mı

Kaçar benden gezer tebdil, terin silsem olup mendil
Naçar kaldım bitâp safdil, visal mahşer irak menzil
Gözüm görmez çekersen mil, onun çün dur yanar kandil
Değüldüm ben sana mâil, sen ettin aklımı zâil
Bana ta'n eyleyen gâfil, seni görgeç utanmaz mı

Bu devran dil-i ârâdur, aşık olmak ne bâlâdur
Bakışlar sanki şehlâdur, canumdan bil ki evlâdur
Çekinmez hiç na-pervâdur, kavuşmak anca hulyâdur
Fuzûlî rind -i şeydâdur, hemîşe halka rüsvâdur
Sorun kim bu ne sevdâdur, bu sevdâdan usanmaz mı